

KAJ BI S SKRBM

Władysław Broniewski

Kaj mar mi za libijski pesek, kaj mar za sibirsko mi zimo,
samo da v rokah imam puško, ki v boju ne nosi mimo,

kaj mar mi skorbut in temnice, glad in potepanje moje —
radost vojaško bom v torbo dal kakor kruh in naboje.

Ne maram nobene nagrade, ne maram za vence in slavo,
želim si le čevlje vzdržljive, da mogel bi priti v Varšavo.

Da krepko po pločnikih svetih v Varšavi bi mogli stopiti
podplati prišiti tam v Nárviku, v Tobruku cveki pribiti.

Veliko cesta smo steptali, veliko dežel obhodili,
a vendar na vsakem pohodu na poljsko smo zemljo stopili!

Po svetu ne iščem bogastva — in nič nimam razen te pesmi,
v Septembru so nemške granate iz hiše napravile kres mi.

Vrtiček imel sem za hišo, v njem rože in malo solate...
Jaz moram iz zemlje domače izgrebsti te nemške granate!

In rad bi poljubil to zemljo, ki mlad sem začel jo ljubiti,
a če mi je pasti, bi želel na pesku mazovskem zdahniti.

Pa kaj bi skrbeli, tovariši! Vkup z nami v vse štiri vetrove,
glej, naše lete eskadrile in naša mornarica plove,

mi bomo pokazali svetu, da Poljski smo zvesti ostali,
samo da bi puške imeli, samo da bi čevlji vzdržali.

NIC VEČ

Władysław Broniewski

Kaj je ostalo? Porušeni dom,
dnevi navadni, podobni snom,
sredi grobov moje matere grob,
zemlja, sovražnik, zločini in rop,